

τικῶν Ἀπόκρεω. Διὰ τὴν ἐπιστέφῃ δὲ τὴν λαμπρὰν δημώδη ἐορτὴν, θαυμάσιον πυροτέχνημα εἶχε τοποθετηθῇ ὑπὸ ἑλληνός τι νος φυσικοῦ, γνωρίζοντος καλῶς τὴν ὀλίγον τότε γνωστὴν πυροτεχνικὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ὅπως ἀναφθῇ τὴν ἐσπέραν αὐτῆς. Ὅλος ὁ λαὸς ἦτο κατενθουσιασμένος.

Περὶ τὸ ἐσπέρας, ὁ Μαρτῖνος Φαλιέρος ὠδήγησε τὴν Δόγισσαν εἰς τὸν θρόνον ὅστις εἶχεν ἐτοιμασθῇ δι' αὐτὴν ἐπὶ τίνος τῶν ἐξωστῶν τοῦ δουκικοῦ μεγάρου. Ἡ δὲ θαυμασία καλλονὴ τῆς Ἀννούτσιας κατέπληττε πάντας, ἀποθαυμάζοντας ἐν σιωπῇ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δόγης ἐπρόκειτο νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὀλίγα βήματα μακρὰν, διέκρινεν αἰφνης τὸν Μιχαὴλ Στένο ὄρθιον παρὰ τινι τῶν στηλῶν. Ὁ νεαρὸς Πατρίκιος, μ' ὅλον ὅτι ἐν δυσμενεῖς, ἡγαίρει τὸ μέτωπον προκλητικὸν καὶ ὑπερήφανον, τὸ δὲ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπὶ τῆς Δουγίσσης ἔλαμπεν ἐκ μίσους καὶ ἐπιθυμίας. Ὁ Φαλιέρος ὀργισθεὶς ἐκ τοῦ θράσους του, τῷ ἐμήνυσε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὴν θέσιν του. Ὁ Στένο ἔρριψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἀπειλητικόν, ἀλλ' οἱ σωματοφύλακες τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἐξέβαλον βιαίως τοῦ παλατιοῦ ὑπὸ τὰς ὄψεις ὧλων τῶν εὐγενῶν.

Ὁ Ἀντώνιος δὲν παρευρίσκετο εἰς τὴν ἐορτὴν, βλακίζόμενος ὑπὸ τοῦ μυστικοῦ ἔρωτός του, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τοῦ πλήθους καὶ περιεπάτει τεθλιμμένος παρὰ τὴν ἀκτὴν σκεπτόμενος ἂν δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ εὕρῃ ἀνακούφισιν οὕτω τῆς λύπης του ἢ νὰ ζῇ οὕτως ἀθλιῶς, ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἄνευ μέλλοντος. Καὶ περσυσμένος λεληθότως ὑπὸ τῶν ἀκουσίων σκέψεων του εἶχε φθάσῃ μέχρι τῆς ἀρκῆς τῆς προκυμαίας, κάτωθεν τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀνεκινεῖτο βαθὺ καὶ σκοτεινόν, ὅταν ἤκουσε τινὰ κράζοντα αὐτὸν περιχαρῶς:

— Αἱ! κύριε Ἀντώνιε, καλῶς ἤλθετε!..

Ἦτο ὁ γονδολιέρης Πέτρος, παλαιὸς σύντροφος τοῦ Ἀντωνίου, ἀπαστράπτων ἐκ χαρᾶς, φέρων ἐπενδύτην καινούργη καὶ πῖλον χρυσοκέντητον, ἀνὰ χεῖρας δὲ κρατῶν θαυμασίαν ἀνθοδέσμη, ἀφ' ἧς ἀνεπέμποντο μεθυστικώτατα ἀρώματα.

— Τί εὐτυχίαις εἶνε αὐταῖς; ἡρώτησεν ὁ Ἀντώνιος. Μήπως ἔχεις κανένα ξένον πλούσιον εἰς τὴν γόνδολάν σου ἀπόψε, ὁ ὅποιος θέλει νὰ διέλθῃ τὰς διώρυγας, καὶ ἐστολίσθῃ διὰ τὴν κάμης τιμὴν;

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ κύρ Πέτρος ἐξετέλεσε δύο-τρεις στροβιλισμούς ἐντὸς τοῦ πλοικαρίου του.

— Εἰσαι τρελλός; ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος.

— Ἀπὸ χαρὰν, ναί! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐγὼ κάμω ἀπόψε τὸ κινδυνώδες ταξίδι ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγίου Μάρκου! Ἐγὼ θὰ παρουσιάσω αὐτὴν τὴν ἀνθοδέσμη, τὴν ὥραιάν μας Δόγισσαν! Καὶ ὁ Δόγης θὰ μοῦ κάμῃ βέβαια μεγαλοπρεπέστατα δῶρα!

— Ἄν εἶσαι ἀρκετὰ εὐτυχὴς νὰ μὴ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος, οὐτίνος τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ὑπ' αἰφνιδίως σκέψεως, ἣν ἀπέκρυψεν ὁμοῦ ἐπιμελῶς. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ χαίρεται τόσον διὰ μίαν εὐκαιρίαν ἢ ὁποία ὡς μόνον ἀποτέλεσμα πολὺ πιθανόν νὰ ἔχῃ κανένα πόδι σπασμένο ἢ κανένα χεῖρ βγαλμένο.

— Τὸ ἐσκέφθην. Ἀλλὰ, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία, ὁποῖος δὲν διακινδυνεύει τίποτε, δὲν κερδίζει τίποτε. Ἡ φτώχεια δίνει καρδιά. Ἄν πέσω... αἱ! ἀδιάφορον, ἔκαμα τὴν τύχη μου!

— Ἀλλ' ἂν σοῦ ἐτύχαινε, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃς τίποτε, νὰ κερδίσῃς μίαν φούχτα φλωριά, θὰ ἐδέχεσθαι;

— Εἰς τὴν στιγμὴν! Ἀλλὰ ποῖος θὰ μοῦ ἔκανε τέτοια χάρι!..

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Νὰ ἔκαστὸν φλωριὰ καινούργια καινούργια καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν δόσε μου τὰ ναυτικά σου φορέματα καὶ τὴν ἀνθοδέσμη σου καὶ πήγαινε εἰς τὴν τάβερναν. Ἐγὼ θὰ κάμω ἀντὶ σοῦ τὸ ἐνέκριον ταξίδι τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀντώνιε. Ἡξέυρω ὅτι ἔγινες πλούσιος ἄρχων. Ἀλλὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου ἀξίζει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ προσφέρῃ κανεὶς μίαν ἀνθοδέσμη εἰς τὴν Δόγισσαν, νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ ὄρατόν της πρόσωπον καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της ὅταν θὰ μοῦ εἰπῇ εὐχαριστῶ; Ποῖος δὲν θὰ εἶδε τὴν ζωὴν του δι' αὐτό;

— Τὸ ἡξέυρω, Πέτρε. Ἀλλὰ ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχαίας φιλίας μας κάμε μου αὐτὴν τὴν χάριν. Θυσίασέ μου αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν σου καὶ μὴ μὲ ἐρωτᾷς περισσότερα. Ἄν δὲν πέσω ἀπὸ τὸ σχοινί, δὲν θὰ μὲ ἔχῃς πλέον φίλον σου, θὰ μὲ ἔχῃς ἀδελφόν.

Ὁ Πέτρος δὲν ἠνένησε ποσῶς τί συνέβαινε ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἀντωνίου. Δὲν διέκρινεν ἢ τὴν φιλοδοξίαν νέου κυρίου, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τὸ πλῆθος καὶ τὴν αὐλήν. Ἀλλως τε τὰ ἑκαστὸν φλωριά τῷ ἐφαινοντο ποσότης πλέον ἢ ὑπερύγκος. Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ! εἶπεν ἀνταλλάσσων τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὰ τοῦ Ἀντωνίου. Καὶ ἂν πάθῃς τίποτε, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος, Παναγία μου!

Καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὁ Ἀντώνιος ἔτρεξεν, ὡς νὰ εἶχε πετρά, εἰς τὸν Ἀγίον Μάρκον, ἀνέβη σπεύδων τὰς βαθυθίδας τοῦ πύργου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐδίδετο τὸ σημεῖον τῆς καταβάσεως εὐρέθη ἐντὸς τῆς κρεμασμένης ἀπὸ τοῦ σχοινίου λέμβου.

Ταυτοχρόνως, ἡ θάλασσα ἀνέλαμψεν ὑπὸ τὸ φῶς μυρίων ἀστραπῶν. Τὸ πυροτέχνημα ἐξεργήγνυτο ἐν τῷ ἀέρι ὡς ἡφαίστειον. Ὁ Ἀντώνιος, ἄφοδος, διέσχισέ τὰς πέριξ τοῦ σχοινίου λάμψεις καὶ τοὺς κυκλοῦντας αὐτὸν σπινθίρας καταβαίνων μὲ τὴν ταχύτητα βέλους πρὸς τὸν ἐξώστην ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ Ἀννούτσια. Κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τί ἡσθάνετο ὅταν εὐρέθη δύο βήματα μακρὰν τῆς ὥραιας Δο-

γίσσης. Τῇ προσέφερε τὴν ἀνθοδέσμη, ἐκείνη τὴν ἔλαβεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της δὲν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, διότι ἡ λέμβος, παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ὁρμῆς ἣν εἶχε λάβῃ, δὲν ἐσταμάτησε παρὰ τὸν ἐξώστην, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ ὀλισθαίνῃ μέχρι τῆς ἀρκῆς τοῦ σχοινίου, ὅπου εὐρίσκετο γόνδολα ἐτοιμὴ ὅπως δεχθῇ τὸν τελητηρὸν ἀεροπόρον καὶ τὸν ὀδηγὸν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ξηράν.

Ἀλλ' ἡ ὥραία ἐορτὴ δὲν ἐμελλε νὰ περατωθῇ οὕτω. Περὶ τὸ τέλος τοῦ πυροτεχνήματος, ὁ Μαρτῖνος Φαλιέρος κύψας εἶδεν αἰφνιδίως παρὰ τοὺς ποδᾶς τοῦ ἐδωλίου τοῦ μικροῦ ἀνώνυμου γραμματίου, ριφθὲν ἄγνωστον πῶς ἐκεῖ καὶ ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐπόμενα:

«Ὁ Δόγης ἐνυμφεῖθ ὥραιαν γυναῖκα, ἄλλοι ὁμοῦ θὰ τὴν χαροῦν.»

Τὸ πρόσωπον τοῦ Φαλιέρου ἐπορφυρώθη καὶ ἐγειρόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν Πατρίκιων ὠρκίσθη νὰ τιμωρῇ τὴν ἀνηλεῶς τὸν ἐοργάτην τῆς σκληρᾶς ταύτης ὕβρεως. Ἐνῶ δὲ ἔρριπτε περὶ αὐτὸν ταχέως καὶ ματιώδη βλέμματα, εἶδεν ἐκ νέου τὸν Μιχαὴλ Στένο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ὅστις ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν εἰρωνεύετο μακρόθεν.

— Φυλακισατέ τον! ἐκραύγασεν ἀμέσως.

Καὶ οἱ σωματοφύλακες ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν. Ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς δὲν ἀπέκρυψαν τὴν δυσἀρέσκειαν των ἐπὶ τούτῳ. Δὲν ἦτο πράξις τυραννικὴ ἢ φυλακίσις ἐνός εὐπατρίδου ἐπὶ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ; Δὲν ἦτο προσβολὴ καθ' ὧλων τῶν εὐγενῶν;... Τὸ Συμβούλιον ὁμοῦ τῶν Δέκα ἀνεγνώρισεν ὅτι ἐργάτης τοῦ γραμματίου ἦτο ὁ Στένο. Ἀλλ' ἡ ποινὴ ἣν ἐπέβαλεν αὐτῷ ἦτο μόλις μηνιαία ἐξορία, ὡς νὰ ἤθελε διὰ τῆς προδήλου ταύτης ἐπεικείας νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς αὐθιχέτου χρήσεως τῆς προσφάτου αὐτοῦ ἐξουσίας, ἣν εἶχε δεῖξῃ ὁ Δόγης.

Ἐπεται συνέχεια.

Μ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ **Μαρίνου Φαλιέρου** θέλομεν δημοσιεύσει αἰσθηματικὸν καὶ τεχνικώτατον διήγημα τοῦ κ. **Γρηγορίου Δ. Σεραποῦλου** — γνωστοῦ ἤδη καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ὥραιων ἔργων τοῖς ἀναγνώσταις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** — ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Α'

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ὅπερ μεγάλως θέλει εὐαρεστήσῃ, πιστεύομεν, τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** καταχωρισθὲν μέρος τῆς **Δεσποίνης Μονσορῶ** ἀνατυπῶνται εἰς ἰδιαιτέρα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, τιμώμενα **λεπτῶν 20** ἑκάστον.

Οἱ ἐπιθυμῶντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πλήρῃ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν.

Ἡ ἀναδημοσίευσίς δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 φύλλα, ἥδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 7.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, εὐεχόμενα ταχυδρομικῶν τελῶν.